

A photograph of a sailboat on a body of water during sunset. The sky is a warm orange and yellow, and the water reflects the scene. The sailboat's mast and rigging are visible against the sky. In the background, there are low hills or mountains. The text 'MILJENKO STOJIĆ' is centered in the middle of the image, and 'KAPAJU SJENE' is at the bottom. Both are in white, bold, sans-serif font. There are also some white geometric lines around the text.

MILJENKO STOJIĆ

**KAPAJU
SJENE**

Miljenko Stojić • KAPAJU SJENE

Nakladnici
Naklada DHK HB
Naklada K. Krešimir

Za nakladnike
Marina Kljajo-Radić
Marica Kordić

Knjižnica



SUVREMENICI
Knjiga sedamdeset treća

Urednik
Krešimir Šego

Recenzenti
Krešimir Šego
Šimun Musa

Lektura i korektura
Zdenka Leženić

© Miljenko Stojić

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.163.4(497.6)-1

STOJIC, Miljenko

Kapaju sjene / Miljenko Stojić. - Mostar : DHK
HB : "K. Krešimir", 2010. - 72 str. ; 21 cm. -
(Knjižnica Suvremenici ; knj. 73)

Životopis: str. 60-70

ISBN 978-9958-798-34-4
COBISS.BH-ID 17939974

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 732123

Miljenko Stojić

KAPAJU SJENE



Naklada DHK HB – Naklada K. Krešimir
Mostar – Zagreb, travanj 2010.

Vrijeme zri

O VREMENU I LJUDIMA

Jesensko lišće mrvilo se pod kotačima vozila,
a stabla tužno i suznih očiju stajala pokraj puta,
zrak je bio topao kao ljeti, ljudi su se čudili,
sjedeći na klupama, starci vrtjeli glavom,
u studenom da se ovakvo nešto dogodi, svašta.
Razmišljao sam, naravno, o vremenu, o ljudima,
mijenjao radiopostaje i tražio nešto smirujuće,
čemu se neprekidno i bezrazložno kupati u blatu.
Sjeo sam usput mjesnog lutalicu i siromaha,
govorili su da je malo »onako«, na svoju ruku,
ali, meni je bilo svejedno, ja isto idem naprijed.
Tema o vremenu i ljudima kotrljala se dalje.
U jednom trenutku sasvim ozbiljno mi reče:
– Čuj, vrijeme je bolje nego što su to ljudi.
Pogledao sam ga iznenađeno, a i on mene,
mahnuo sam mu prijateljski na odlasku.

SAT

Tramvaj uhodanim putem juri,
ja svojom krivudavom stazom idem,
odjedanput bljesne mi pred očima,
sat, onaj naš gradski, na visoku,
privlačiv kao balon s prošteništa,
na uglu nedavno obnovljenog trga.
Sav digitalan, bez onog kuc-kuc,
stamen i zagledan u se.

Kolike li je samo vidio u prolazu,
je li se ikad zapitao kamo žure,
u njihove se unio snove,
šapnuo im misao za razbistriti dan?
Ne znam, meni ništa rekao nije,
oprostite, ošinuo me je pogledom,
poput hipnotizera, još me dugo mučio,
a ljudi su prolazili, nestajali...
Prenuo sam se, kamo no trebam stići?

U ZAGREBU OKO POLA DVANAEST, U MJESECU STUDENOM 2006.

Klopara onaj stari češki tramvaj,
a ovaj naš novi nasmiješen klizi...
lica su ipak ista, kao i njihova povijest.
Trga bana Jelačića pun je ljudi,
netko se šeće, netko ispija kavu,
netko čak tamo dolje kupuje knjige,
tu je i ulični svirač u daleko zagledan,
kumice na tržnici kušaju sve rasprodati,
pred katedralom skupina turista i vodič.

Malo tumaranja, jedan pogled, i odlazim.
Ulazim u tramvaj ne gledajući koji.

Već na prvoj postaji počinje drugi život:
gradski siromasi razmiljeli se gradom,
iz torbi im viri stručak luka, peršina,
i kao da vele: – Držite se svoga posla.
Neka bakica neugodno hriplje,
mi okrećemo glavu, gledamo kao izloge,
djedica ju njezin glasno opominje,
nipošto ne smije zaboraviti makarone,
približava se, kaže, zima, potkožiti se treba.

Na posljednjoj postaji, tamo u predgrađu,
prolazim kroz red prodavača rabljene odjeće,
umorne ruke putnika pipaju kakvoću,
kreštavi glasovi cjenkaju se i polako pristaju.
Zagreb, Hrvatska i ja nevoljan s njima,
duboko smo u još jednom uobičajenom danu.

Gledam prema Sljemenu, mašem okupljenima,
začudo ne gledaju me čudno, ubrzo prestajem,
odlazim, jer netko ovdje nešto ne razumije.

USUD

Za obiteljskim stolom,
za školskim stolom,
za radnim stolom,
za kavanskim stolom,
za nekim stolom
obilje riječi leti,
ratovi se vode,
pobjede se slave,
porazi se opravdavaju,
živi se od danas do sutra,
čeka se da bude bolje,
kao ono..., kada ono?

A osamljeno u kutu,
kao siromah pravi,
poneka knjiga stoji,
korica dobro zamašćenih,
nutrine dobro čiste,
vrijeme protječe lijeno,
htjela bi da je drukčije,
ali sada su takvi običaji,
šarenilo se smije,
iz novina, nekih drugih knjiga,
s raznih zaslona,
i ona zato šuti, čeka,
dok mačak u toplini drijema.

Ulijeće dijete i širi ruke:
– Tata, daj mi onu knjigu,
ne tu, tamo onu iz kuta,
ove su mi dosadne,
možda ona nije takva!

Predvečerje kuca na prozor,
vani je još jedna zima,
vatra veselo pucketa,
riječi lete djetetovom glavom,
netko ga poziva na objed,
ne odaziva se,
obzorjem se rumen prosipa,
kuće se svjetlošću pune.

ONI SU OTIŠLI

Potpuno nevažno koje je godišnje doba bilo,
otišli su jedno za drugim, samouvjereno,
bat njihovih koraka odzvanjao je još dugo,
budio u noći, smrkavao u podne.
Je li ih bilo troje? ...i to je nevažno,
možda se nekada netko vrati, možda,
nada je to skrivena iza sedam gora.
Roditelji su se osjećali teško i mučno,
zar njima njihova zastava nije zaista njihova,
učinili su sve da to shvate, u srce polože.
Otišli su kao goluždravi ptići iz gnijezda
ne prepoznajući da prema krivom jatu lete,
nikada ih ne će priznati svojim, čistokrvnima.
Prokleta je biti tuđinac kada to ne ćeš,
ne znaju sada oni to, ali znat će, jednoga dana.

U SUTON SJENE

U moju sobu, u kasno popodne,
kapaju sjene kao sok sazrijele breskve,
u kutu je stolica za ljuljanje,
kroz prozor miriši kasno ljeto,
trenutak je za odmoriti si dušu.

Bilo je žestokih trenutaka u životu,
srećom, neke od njih nisam slijedio,
kad god sam vjerovao glasu u sebi,
bilo je dobro, čak i kad je bilo oporo,
znaju to ovi sutoni i prijatelji na putu.

Ja nikog u ovaj čas ne očekujem,
a opet netko je tako sa mnom,
jer jednom pružio mi je ruku...
Zar se to može zaboraviti,
ta godina, ta rana jesen, taj suton.

Sjene domaći liježu na moje stvari,
zrak je nabijen mirom, spoznanjem,
ne čuje se lavež psa, ni mijauk mačke,
čuje se tek zvuk vozila, škripa kočnica,
glas neki koji tiho kaže: – Vrijeme zri.

OPASNOST

Prijatelju, dan je ovaj potpuno ni za što.
Vrijeme curi kroz prste, kroz kosu,
hodža neki s visoka zaziva Alaha,
popodne, sparina, računalo zakazalo,
gledam kroz prozor, vozila, vozila...

Znam da sam tako opasan danas,
i to je ono što me muči, u glavi tuče.
Nije ponovno išlo sve po mom,
moram pokazati da sam imao pravo,
pogled mi poput britve reže zrakom,
odlučno švrljam nešto na papiru.

Briga vrabaca za moju muku,
a i djece što viču ispod prozora.
Oni imaju svoj svijet i uživaju ga.

Zastao sam iznenada na pola puta,
prozor mi se smiješio otvorenošću.

MAGLE

Koracaju danima, ponekad i mjesecima,
a onda kucnu na tvoja vrata – magle.
Teške, sumorne, bolne i tuđe.

Kamo u taj čas okrećeš svoju glavu?

Ne mogu ti pomoći, sa mnom je isto,
tek prebirem tada po dobrim vremenima
nadajući se da će odnekud iskrsnuti sunce,
a magle se smiju, grizu i caruju.

Pogled kroz prozor primiće svijet,
je li to ona tajna sveza, tajni čimbenik?
Tko zna..., naše stope ljube pijesak,
a on je gibak, nestalan i tako svoj.

PRKOS

Baš bi mi to trebalo danas, a ono ništa,
šuti more, šute ptice, šute borovi.
Misli mi otplovile u svoju jazbinu,
prazan sam, kao odbačena zgužvana lopta,
stopama svojim razgrćem pijesak... hodam,
pusti glave što se okreću, meni je moja važna.

Danas je dan traženja, izgubio sam se,
što hoćete, nisam savršen, nisam svet.
Pronaći ću ja izlaz, i cvijeće, i lica,
pružite mi ruku ako hoćete, ali ne morate,
svejedno ću biti pobjednik, bez želje za odličjem,
ali vi u tom slučaju ne ćete dobiti ništa,
tek grkost zbog propuštene sjajne prilike.

Šutim i ja, valovi nekamo odlaze,
prisjećam se da netko me treba, tamo daleko,
netko me treba, netko me treba, netko me treba.
Purpurno sunce na zapadu polagano tone,
kao slastan kolač u jutarnju toplu šalicu kave,
svjetla se u gradu pale, mome i tvome gradu,
prkosan zamah ruke i krjepak korak, tamo nekamo.

PROLAZIM

Ledena kiša mila je prljave ulice,
pas je cvilio na pragu nekog doma,
predgrađe tone u svoj nujni život,
s upaljenim svjetiljkama i dimom,
izdiše još jedan dan na zemlji,
planetu tvom i mom, njihovom,
prolazim sporednom uličicom,
nosim stari kaput, nove cipele,
puno misli roji se u mojoj glavi,
ali njih nitko ne kupuje niti treba,
možda tek ona djevojčica za stolom,
dok zamišljeno uradak domaći piše,
zamičem polagano iza mračnog kuta,
tamo u daljini oču se neka pjesma.

SUZA

Iznad ulaznih vrata,
sobe trenutno moje,
plava
porculanska
suza
namjernike dočekuje.

Puno ih je,
unosim ih u sebi,
promotrim kroz suzu
i znam što s njima.

Našao sam je
odbačenu na tavanu,
dan je bio,
ne znam koji,
prepoznali smo se
i sada drugujemo.

Zvono breca,
ljetno se sunce ljeska,
u suzi, svojoj kolijevci,
dovršavam pjesmu,
nakon dugo vremena,
suza šuti i pamti,
stid me je,
oprosti.

IME PJESME

Htio bih novoj pjesmi dati ime bogatstvo.
A ništa nemam, tek nešto stvari na uslugu,
i ne težim imati što drugo, i ovo mi je previše,
jednoga dana bit će mi dovoljan komadić zemlje,
možda ni to, tko zna gdje prestaje put,
vjerujem samo da nebesima ne ću biti tuđinac.
Ali, okanimo se toga, pjesmi treba dati ime,
ona je tu, migolji među prstima poput pijeska,
zaputila se prašnjavom zemaljskom stazom, i gazi,
nema poćinka, nema jadikovanja, nema vraćanja, ništa.
Htio bih joj dati ime bogatstvo, ponavljam,
dobro, nije nova, počela je prije četrdesetak godina,
zapravo nova je, neprestano je nova, utapa se u riječi.
Zbunio sam se, oprostite, noć je već umorno pala,
tek čovjek sam s olovkom u ruci, hrvatski pjesnik,
drugi dotle broje ovo i ono, drugi se dotle boje,
ja preispitujem sebe, ja slobodno šećem,
imam sve, i puno više od toga, vjerujte mi.
Polako ispisujem zadnje riječi i odlazim.

Tvojom i mojom ulicom

UJACI

Lomila se stoljeća,
oni su ostajali,
na vjetrometini,
sami,
s križem u ruci,
u budućnost zagledani.

Dobri dusi Herceg Bosne,
ujaci, kako ih zvaše.

Mastili su kolac i konopac,
potucali se goli i bosí,
ali vidali svoje rane,
šaputali o slobodi,
privodili k Bogu,
žalili za poturicama,
sanjali o Katarini,
kraljici svojoj dobroj,
ostajali u sjećanju,
i naših i njihovih.

Vremena se kotrljala,
mi smo sada tu,
povijest nas je obilježila,
ne damo se njenom mraku,
stupamo smjerno i polako,
znamo tko smo i što smo,
ujaci nam to namriješe.
Preprijeke mičemo,
ustrajno i smjelo,
svome puku i svome Bogu,
za ljubav,
veliku i strasnu.

OČI

Ruke uzdignute i oslonjene o zid,
noge raširene, nikakav nagli pokret,
takvi su bili moji dani tih godina.
Oprostite, činili su to drugima, ne meni,
ja sam bio tuđinac, nisam se miješao,
mogao sam razglabati o mnogo čemu,
govoriti značajne riječi, i tako to.

A vama se u oku zrcalila ozbiljnost,
primjećivao sam je, ali bile su to vaše oči,
zrcalila se ona i u njihovim očima,
primjećivao sam i to, ali bile su to njihove oči.

Jednoga dana, toplog kao šalica mlijeka,
mene je odnijela bijela limena ptica.

Kad je zapucalo, svijet je prsnuo,
trebalo ga je skupljati, ustrajno i smjelo.
Boljelo je u srcu, bubnjalo u glavi,
stvarala se ova pjesma, stih po stih,
uz krik slobode, nepredvidive dane.

Ipak, njihove i naše oči ostale su iste:
ozbiljne, sa svojim istinama i saznanjima.

REVOLUCIONARI

Vidiš nečiju glavu, ubrzo nema je više,
tako je bilo tih revolucionarnih slavnih godina,
a oni su se neprestano peli, uz dim cigarete,
njihov je to bio čas koji se ne propušta.
Che Guevara, Mao Zedong, Tito, Pol Pot,
ima ih još, teško mi se sada zamarati njima,
jesen miriše svojim bojama, djeca idu u školu,
revolucionari, što ste mislili u tim časima vašim?

Na europskim dvorovima pila su se lijepa pića,
znate, pristojna gospoda, lordovi, i tako to.
Hajde revolucijo, poteci, sjeti se Bastilje,
pa dođi... – Kamo? – više nevoljni, ugnjeteni puk.
Odstupi, sotonu, dosta nam je tih mračnih igara,
vidjeli smo mi davno takvu povijest, a i vas,
bezbroy je bilo luda, ubojica, zločinaca.

Uklupčila se revolucija i ljudska zgošnjost,
Isus gleda s križeva koje još uklonili nisu,
jesu li ovo ikad bili njegovi voljeni učenici,
Petri, Ivani, Luke, Mateji, Tome, Jude, Jude...?

Tamni je noćni čas i psi neumorno zavijaju,
niz ulicu netko umotan u daljinu odlazi.

BILONJUŠA

Tvoje sam postojanje zapamtio,
za lik sam još bio tako premlad,
a sve zbog kocki darovana šećera,
u prolazu, na tvrdu kamenu putu.
Djelomično se sjećam i tvog pogreba,
onako malen i zbunjen križ sam ti nosio,
u tvrdu su te zemlju šutke stavili,
a šećera toga dana ni sutra bilo nije.

O tebi smo danas iznenada pričali.
Bilonjuša su te zvali, rekoše,
pet ti se sinova nije vratilo s vojne,
ni njihov otac, tvoj muž, oslonac čvrsti,
pozobao ih nemilosrdni Drugi svjetski rat,
negdje tamo daleko, iza mrkih brda.
Viđala si ih u svakom muškom djetetu,
možda se nadala, ne znam, šutjela si,
nosila svoj križ i za Domovinu molila.

Danas ti za sve vraćam ovom pjesmom,
uskrсни u njoj poput feniksa iz pepela,
kada se vidimo pričat ćemo o svemu,
dotle snivaj svoj vječni zasluženi san,
a mi ćemo snivati našu slatku slobodu.

SUDIŠĆE

Planina je gledala užasnuta odozgor,
ne znam je li bila noć ili dan,
nemilosrdno se posao dovršavao,
skončali ste na Sudišću, poput lopova,
trebala vas je prekriti crna zemlja,
gusti, ljepljivi, povijesni mrak.

Ali, dogodilo se potpuno drukčije.
Izronili ste na svjetlost dana,
nošeni sjećanjem, molitvama žarkim.
Odgonetali smo tko ste, kako završiste,
primili vas nježno u svoj naručaj,
ponovno predali majci našoj zemlji.

Vaše pogubljivače ogrnu sram.
Sudišće im bljesnu pred očima,
stadoše pred presvjetlo Božje lice,
svoje zakloniše skutima haljina,
vi se okolo poredaste kao porota.
Znam da ste im milosrdni bili,
kušamo i mi postupati tako,
nije lako, teško zaboravljamo,
jer to se više ponoviti ne smije.
Neljudski je na nekoga podići ruku,
naročito kad je nevin, kao što ste vi bili,
ljudski je samo paziti na svoje stope
da ne bi zgazile ni mrava, ako je moguće.

NA RADIMLJI, OVIH GODINA

Ove sam krajeve u odori vojničkoj upoznao,
zadnji rat harao nam je Domovinom,
danas ga nema, ali opet čujem pucnje,
vaše molitve i lepršanje duša prema nebu.

Na Radimlji sam, sjećamo se pretprošlog rata,
učili su nas da nas je oslobodio, usrećio,
a vi ste šaptali da nije, da čuvamo bistrinu.
Hvala vam, jer vaše riječi nagrizaše opsjenu
dok ste snivali, baš kao i oni ispod stećaka.
Kažu bit će vas desetak tisuća kad uskrsnete,
vojska ste, ponosna i čista, a ne razbojnička četa.

Gledate nas u oči, slavlje se polako bliži kraju,
odlazimo, a na zapadu sunce vašim sjajem blješti.

VOLJELI SMO

Kažu, ništa se ne može učiniti,
preduboka je i nastrana ta ljubav.
Gledao sam izočno kroz prozor,
nije valjda tako, postoje i oni drugi,
golub je sletio na lepršajuću zastavu,
voljeli smo svoje tamničare tih dana.

Nisam mogao pobjeći, tek nijemo kriknuti,
nitko se nije obazreo, uvijek je bilo budala.
Padoše mi na um Izraelci u pustinji,
osjetih peckav pijesak u nosnicama, i vjetar,
putuje se teško, kola zapinju, obzorje daleko.
Bože, tko sam ja da osuđujem, zahtijevam?

Prenuh se, klate se vrata kavane,
tramvaji klopoću kao mlinski kamen,
onako po zemlji, kad nije ni o čijem vratu.
Virim susjedu preko ramena u novine,
ti i ti iz svijeta kažu da bilo je dobro,
crvenim se, netko se crvenjeti mora,
sve je ovo... ma daj, pusti, polako.
Dijete plače... Što će ono u kavani?

DUGO

Dugo su zastave u noći vihorile na vjetru,
dugo su oni gazili mrklinu u neprijateljskom zaleđu,
dugo su oni slavili njihovu blistavu pobjedu,
dugo su oni liječili svoje rane i umorne noge,
dugo su oni upisivali svoja imena u pobjedničku knjigu,
dugo su oni tražili svoja radna mjesta i malo razumijevanja,
dugo su oni pisali po svojim javnim glasilima,
dugo su oni govorili o Domovinskom ratu,
dugo je to bilo u zemlji hrvatskoj, zemlji napaćenoj,
dugo se kuhalo, dugo su svanjivala nova, naša vremena.

DOBRA VEČER

Vama, dragi lordovi, vrli skrbnici svijeta,
želim dobru večer i dobru probavu.
Dobru večer želim i vama hrvatski generali
dok trunete po zatvorima i javnim glasilima.

Ne ljutite se na mene, na moju slobodu,
ja sam ubogi hrvatski pjesnik i sanjar,
slijedim svoju zvijezdu, otkucaje njezina srca,
reče mi da vam se obratim, da vas pozdravim.

Čujete li bilo jednog napaćenog naroda,
njegov prkos, njegovu ustrajnost, njegov krik?
Ah, da, znam, nije vam lako, mili lordovi,
susreli ste se s tim narodom još na Bleiburgu...
Dokle će cmizdriti za demokracijom i pravima?
Vi, generali, zbog čega ste ga žilavo branili,
zar niste mogli uživati u svojoj moći i znanju,
što ćemo s vama, kako da vas nazovemo?

Dobra večer, uzvišeni prosvijetljeni lordovi,
dobra večer, generali što hajete za dom i Boga,
dobra večer, srebrolupci, dobra večer, dobri ljudi.

ŽAO MI PJESNIKA

Čitao sam dnevne novine,
a one mi pričale o pjesniku.
Već na početku rata, ovog našeg,
skrasio se u inozemstvu i zarađivao.
Kad je završio taj isti rat,
vratio se u svoj razrušeni grad,
pustio suzu i prokleo barbare.

I dan danas oči su mu rosne.
Neprestano priča o svome progonstvu,
neki mu svesrdno pomažu u tome.
I bi mi ga žao iz dna duše,
skrivećki, muški, ovlažiše mi se oči,
zbog njegove tuge pregoleme,
a njih nešto mi ne bi žao.

Odnekud izroniše likovi djece
što granata ih pokosi u igri,
zaljubljeni dvojac u šetnji,
kojeg, pak, poljubi snajper,
majka obitelji s vjedrom u ruci,
što ne uspi doći do slavine...

Pustimo to, slike su prošlost,
pjesnik je živ živcat,
samo, meni ga je tako žao.

ONI PROLAZE

Bojovnici su odlazili na svoj opasni put.
Maglovitog jesenjeg jutra otišao je i on.

Hrabro se tuče, svjedočili su suborci.
Žena i djeca ponosili su se i brinuli.

Ukazao se nenadano na njihovoj televiziji.
U očima mu se vidio posljednji pozdrav.

Protjecalo je vrijeme, neumitno i uporno.
Zastor je pao na opora ratna događanja.

Tvojom i mojom ulicom prolaze žene i djeca.
A proljeće je, a ljeto je, a jesen je, a zima je.

NEMOJ, BOŽE...

Nemoj, Bože,
da opet ostane samo nada.

Bilo je dosta i tebi i nama,
godine su svanjivale mrke,
padali smo i različito se ponašali,
ipak smo mi krhka djeca,
trebamo zaštićenost i toplinu.

Nemoj, Bože,
da opet ostane samo nada.

Svanulo je novo stoljeće, čak tisućljeće,
gledaj kako nam zemlja cvjeta,
sjeća se sinova otišlih na vojnu,
ponosna je zbog njih i zato se kiti,
zna da se tijelom vratiti ne će,
ali je njihov duh tu,
koraca nijemo poljima.

Nemoj, Bože,
da opet ostane samo nada.

Dijete se sprema na prvu pričest,
zastavu stavlja preko umrlog ratnika,
tvoja je to zemlja, naš dosanjani san.

Sutra je ponovno dan

AKO OVOM OLOVKOM MOGU...

U kasni večernji sat,
negdje u osami bdiš.
Gledaš poklonjenu olovku.
Što učiniti s njom?
Izreći nekome nešto lijepo,
baciti je kroz prozor,
dati je dalje kao obavezni dar?
Uzimaš list papira,
mirno počinješ pisati:
»Ako ovom olovkom mogu...«

Otkucava ponoć,
himna na radiovalovima,
prolazi još jedan dan.

ZIDAR

Okanite se govora da sam pjesnik, molim vas,
ja sam tek prašnjavi zidar na svome poslu,
marljivo po cijeli dan slažem svoje cigle,
u predasima prezalogajim, zapalim cigaretu,
potegnem iz boce, na tren sklopim umorne oči...
Kad nije baš sve ovako, opet sam zidar,
kuću mi je, naime, sagraditi i tu odustajanja nema.

Ako zaključite da slabo obavljam posao,
barem priznajte da biste i sami trebali malo zidati,
poslije toga razumijevanje će vam lakše ići,
možda budete razumjeli i ono što sam ne razumijem.

U svakom slučaju, dajte mi priliku, ne sudite brzo,
ja sam nepopravljivi zidar, već ću nešto naučiti,
znam da znate, ali ponavljam, moje su cigle riječi:
pečem ih izravno u sebi, kušam da su vrsne kakvoće,
danas se to traži, kažu da je prirodnije, domaće,
barem nekima je to tako, dojadila im krivotvorina,
pa neka im bude, ni meni nije loše, dapače, dobro mi je.

Još da zaključimo ovu pjesmu i svatko može poći.
Unatoč možebitnom nerazumijevanju, budimo prijatelji.
Riječi pružaju mir, spoznanje, ljepotu, dobro i ...
Nisu li takve, moje ili tuđe, slažem se, rušite izgrađeno!

NEKA, NEKA

Da nisam bio pjesnik,
moj bi životopis sličio rijeci u nizini:
valjala bi se mirno, osvajala šutke...
ovako sliči gorskim brzacima,
nikad ne znaš ni zašto ni kako,
zamiču samo svojim čudnim putem.

Stvarno sam kockarski birao tih godina.
Govorili su oni meni: – Okani se ćorava posla!
Nije mi se dalo biti im sličan,
štošta opipljiva procurilo mi je kroz prste,
birao sam opijenost pjesmom i zalaz sunca,
sada sam tamo gdje sam i na početku bio.

Neka, neka meni mojih nesputanih misli,
samo tako znam što dijete misli,
kako bol boli, a radost raduje,
kamo smjera vjetar i kamo ptice lete.

Opet će reći da je ludo, ali rekoh neka,
najbolje je kad si sam sa sobom,
a okolina, neka joj bude kako joj se hoće.

TA I BILO JE VEĆ DAVNO VRIJEME

Kad dovršim sve poslove,
umorno ugasim računalo,
što sam zapravo postigao?
Ništa, zemlja će se i dalje vrtjeti,
rijeke protjecati, ptice letjeti,
i zaboravih, stariji ću biti.

Ipak, nešto ću postići:
propustiti ću mnoge susrete,
ne ću obrisati dostatno suza,
previše ozbiljnosti staviti ću na lice,
i još mnogo toga nepotrebnoga.

Gotovo je, odustajem, vjerujte,
taj i taj može računati na mene,
reći ću to čak i samome sebi.
Događaji će poteći drukčije,
ta i bilo je već davno vrijeme,
zaključiti će neka trećoredica.

DOLAZAK TIH, PRIČA DUGA

Dolazak tih, priča duga, prijatelju moj.
Tako to obično biva kada se usudiš,
kad izazovom svakidašnjicu obojiš.
Kroz pukotinu na škripavim vratima
gledaju te zadivljeno musava djeca,
prolaziš potpuno svjestan gdje si,
roditelji zabrinuto šapću i usput ruže.
Tko zna čemu sličí ovaj scenarij,
možda nekim filmovima iz djetinjstva,
pročitanim pričama? Ma, nije važno,
ali isto se zbiva, možda još i oporije.
Sam treba doći i sam treba proći,
ugodno nije, sva težina svijeta te pritišće,
pobijediš li mnogi će se pridružiti,
počet će kolati priča, od uha do uha,
čas kao divljenje, čas kao ogovaranje.
A ti, gdje ćeš biti ti u tome času?
Hoćeš li biti u izričaju s početka pjesme?
Znaš kako ćeš to lagano saznati:
prisjeti se samo svojih suputnika.
Jesu li se nadali kao i ti, jesu li patili,
jeste li jedni drugima leđa čuvali?
Prenu me mlado Ciganče pred nosom:
– Daj kunu, ako imaš... Što si se smrknuo?

Eh, da, dolazak tih, priča duga...
Kako je to veselo, tko to može?

Ćuh novih putovanja nosnice draži.

U ZADNJE VRIJEME

Razmišljam: Kamo se moj život uputio?
Teško pitanje za pedesetogodišnjaka,
miriše na podvlačenje crte, a nije tako.
Ne znam koliko mi vremena još osta,
ali znam da su mi snovi na vlas isti,
pretačem ih u riječi, darove za neke.

Ustrajnije pišem pjesme u zadnje vrijeme,
jer me upita prijatelj činim li još to,
postideno odlučih uslišati iskru mu u očima.
Nu, činim još nešto i drugima razumljivo,
ja nedostojni putnik, sanjar i pjesnik.
Tragam, znate, za svetcima što pobiše ih oni,
puno ih je, čak šezdeset i šest,
hoću li biti pozoran i zauzdati vrijeme,
dopustiti da me za ruku do istine vode?

Svanu ponovno još jedan prelijep dan,
na kratku se molitvu skruših,
ovih godina treba ispisati povijest,
primaknuti se bliže Božjoj slici u njedrima.

Umišljam si da ja to mogu, Bože,
dok se ti smiješiš i blago mi tareš čelo.

SLIKA BRODA

Živi svoj život, ne daj da ti ga ukradu,
mornar si na uzburkanu moru, s vjetrom u kosi,
ali brod tvoj plovi, vješto sječe valove,
samo ti znaš gdje će sve uplovljavati i pristajati,
tko će se ukrcati i tvoj suputnik vjeran biti.

Znam, gledaš ispred sebe sliku, bez okvira je,
da, to je moj brod koji neprestano plovi,
ja sam mornar duboko skriven u njemu,
ne, nije me strah, samo sam sav jedno s njim,
pa smo slika, pa smo brod, pa smo more...

Duboka je već noć, grad spokojno snove sniva,
tvoji su prsti nježne dirke izvrsna glasovira,
pjesma leti kroz noć, kao munja, kao glasnik,
netko polako tone u san slušajući te note,
sutra je ponovno dan, ali puno, puno ljepši.

PUTUJEM

Opet je preda mnom put,
torba leži na pokrajnjem sjedalu,
ja važno čitam ljevičarske novine
(oprostite, da vidim što to oni pišu),
do polaska ima još vremena,
ostavio sam iza sebe uobičajeni život,
ja putujem, čujete li ljudi, ja putujem.

Golubovi slijeću, traže slučajne mrvice,
pod se, naime, ovdje temeljito čisti,
radi to neka žena iz predgrađa,
blješti se i staklo obližnje trgovine,
tehnička su dostignuća u pitanju,
ja sam na proputovanju, golub je...
Ne znam, njega kao da nije briga,
on leti, spušta se, leti, promatra.

E, moj golube, na što spade,
zar se nema tko o tebi brinuti?
Recimo Bog, ako nitko drugi,
govorio je o tomu u Svetom pismu,
ne vjerujem da je zaboravio.
Gugućeš, ništa ne odgovaraš,
nemoj mi se vrtjeti oko nogu,
meni je poći, a ti kamo znaš.

Kazaljke sata bešumno klize,
nema golubova, čekaonice i žurbe,
– Kartu, molim – kondukter traži.
Osmjehnuo sam se, njemu nejasno,
svejedno, ući će u moju pjesmu,
ako mi misao kao golub ne odleprša.

NAŠA PJESMA

Reče Sveto pismo da nije moguće izmjeriti more
pa ni brda da nije moguće nekamo premjestiti.
Što je onda moguće osim kušati im plavu ljepotu,
smirivati dušu i polako uplovljivati u luku?

Mislim tako danas, i jučer sam, i sutra ću...
ja prelijepu pjesmu u cik zore ispjevati želim,
note su joj u našem srcu skrite, tamo sanjaju,
a mi ih budimo i one nježno obavijaju dan.

Ta pjesma sve je više naša, sve dulja i dulja...
razvijmo, dakle, zastave, kročimo smjelo,
pazimo tek da naši otisci budu duboki,
ova nas zemlja po dobru zacijelo pamtiti treba.

Svijet je samo prelijepa bajka unatoč svoj mucu,
šalica kave popodne u nježnoj drhtavoj ruci,
možda još nešto takvo, prirodno i duboko,
slušam našu pjesmu i zaklapam još jedan dan.

NOĆAS JE, KAŽU, NOVA GODINA

Nemirnije su ulice večeras nego inače,
vozači trube, glazba se raspojasana čuje,
u mojoj je sobi smireno, kao u škrinji,
nešto čitam, pokatkada motrim kroz prozor,
sve je tako drukčije, kao da oni ne kažu
da noćas je Nova godina, da treba ludovati.
Što ću, nisam baš navikao slijepo slušati,
zbog toga i ne slavim, nisam s njima.
Ma, ne bojte se, nisam tužan i sam,
već sam vam to maloprije rekao,
sa mnom je moj život, moji snovi.
Ne mogoh, kada je bilo vrijeme, odoljeti,
brzoglasnom porukom nekima čestitam,
putevi su zakrčeni, želje teško putuju,
njihove su to brige, ja svojim putem idem.
Gasim svjetlo, sutra je opet novi dan,
tonem u san, tonem u Novu godinu,
i ovakvog mene negdje će čekati netko.
Oprostite, još nešto bih htio nadodati,
i Bogu sam se pomolio tamo oko pola noći,
onako jednostavno, iz duše, iz života.

MATERINA RIČ

Ikavicom pišem svoj prvi stih,
a treba sam i već napisati mnogo.
Nemilice su ukrali materinu mi rič,
pretvorili me u tuđinca samome sebi.
Ostvariva sam njiove zamisli,
sada više ne, nastojim skinuti lance,
a znam još će mnogo sapinjati me,
moj se krik ne čuje dovoljno snažno.

Ima li nas rabri upaliti baklje,
rastirati povicne magle i mrak?
Šiknula bi tad ikavica iz dubine,
ko vrelo u polju nasuprot kuća,
označila bi nas svojim žigom,
povela za ruku majčinski nižno.

Što je ono što nam krenuti ne da?

Povist kuca u obliku budućnosti,
ukazuju se neka nova oblička...
Jesmo li to mi ili daleki tuđinci?

Materina rič zove, opominje, moli,
tio i kradom otvaram svoja vrata,
moja se nutrina raduje, ja još šutim.

HODOČASNIK

Negdje tamo daleko, iza usnulih brda,
ostavio je svoj dom i svoje snove,
danas više ništa nema osim štapa,
osjećaja zajedništva s nepoznatima.

Došao je svojoj Kraljici Mira,
ponizno, prijateljski, ništa ne tražeći,
osjeća da sve će biti dobro, ozdravljeno.

Gleda je u očima drugih, u zraku,
utiskuje svoje stope u prašnjavu cestu,
snovi tek počinju, i dom, i ljepota.

Kada se vrati, ma, kada se vrati...

Zvoni podne, ljudi se smjerno križaju,
cvrčak cvrči i nadglasava žamor djece.

VINO NA STOLU

Kasno neko popodne,
a na stolu kupica vina,
dok sunčeva zraka prostor para.

Kucnuo je čas, zaplovimo u daljine,
negdje tamo duboko u dno srca.
Ova velebna građevina,
ova povijest što se iz nje puši,
sve smo to mi, ustrajni i bezvremeni,
odjekuje prostorom i odlazi u visine.

Vino treba piti,
koje mudri Bog svojom krvlju učini,
vino treba piti,
koje mudar čovjek prijateljstvom čini.

Nastaju novi svjetovi, nove riječi,
nas jednoga dana biti ne će,
al' ostat će snaga iscijeđena iz naših žila,
ostat će križevi na našim brežuljcima,
jer vino smo znali piti
dok su se magle lijeno vukle,
nestajale u nastupajućoj svjetlosti.

Na obzorju se javljao novi dan,
blag, odlučan, obećavajući,
kaplje krvi, kaplje prijateljstva
kapale su u vječnost.

NAS TROJE

Kroz dječju graju iskri prohladna zimska noć,
približava mi se kroz staklo, odgonim je,
ne želim više nikakva društva večeras,
dosta mi je nas troje: olovke, papira i mene.

Zajedno smo svim putima koracali,
mnoge događaje u biser oblikovali,
ne treba meni više nitko, bojim ga se,
imam toplinu, beskraj i sunce.

Kuc-kuc, odjekuje nenadano na vratima,
škrip, škrip, odgovaraju spremno šarke,
ulazi čovjek, nazočnost sa sobom nosi,
i opet nas je troje: olovka, papir i ljudi.

Je li to ona

UZMI OLOVKU, BOŽE

Po godinama mojim prah polako pada,
a nije da se nisam brinuo za nje,
samo, vrijeme se ne može zaustaviti,
čak ni u zbirkama, onima meni najdražima,
sve su to tek krhotine životnih saznanja,
jedino u Božjoj zbirci s mojim imenom
sve će biti pomno zapisano, riječ po riječ.

Hoće li se Bog ne osvrnati na neke stranice?

Uzmi olovku, Bože, prekriži sve što dobro nije,
ja Te to molim u ovaj podnevni kasnojletni čas.
Istina je da sam te stranice krvlju pisao,
ali Ti ne žali njihovih slova i njihovih sjena,
bolje ih od mene znaš, u ništavilo ih pošalji,
prašna je ova zemlja i pogriješimo u hodu.

Nebeske zvijezde gledam, svoj budući dom,
tako sam malen pod njima, ipak idem dalje,
čini me to velikim, širim ruke i ne bojim se.
Sve mi nešto kaže: Bog će biti revan u brisanju,
ne pamti on kao ja i drugi ljudi oko mene,
njemu je do iskrena srca, tople, ispružene ruke.

Jedna mi zvijezda suosjećajno kimnu glavom,
ostah otvorenih očiju odlazeći u budućnost.

ISPRIKA ZA DOŠAŠĆE

S tobom, ruku pod ruku, stajalo je došašće.
Kada je stiglo, ne znam, bio sam odsutan,
znam da pokucalo je i na moja vrata,
ali ljudi, ja sam bio odsutan, vjerujte mi,
pustite kraju što sam bio s vama, jeo i pio,
ja sam bio odsutan i nisam mu zamijetio dolazak.

Tako je to u ova vremena, kažu napredna.
Noge su me odavno zaboljele od trčanja, traženja,
opet nisam dočekao došašće, stiglo je samo.

Ispričavam se svima, pa i samome sebi,
naročito se ispričavam djeci, baš njima,
pitali su kada će stići darovi, kada će biti Božić,
nisam ih razumio, imao sam svoga posla,
zapravo lunjao sam i gubio vrijeme, iako ozbiljna lica.

Neka, ispričao sam se lijepo i otvorit ću srce:
došašće je mudrost što se ulijeva u mene,
ne će me ostaviti, nikada ne ću biti sam,
zamijetit će to trgovci na tržnicama i vozači tramvaja,
napraviti ćemo zato društvo onih što se usude,
ispiti punim plućima radost, opiti se njome.

BADNJA VEČER

Na prozor moje sobe Badnja večer kuca,
a vani je hladno i netko dom svoj traži.
Badnja večer putuje, tko joj vrata otvara,
osjećam, njezin je dom tvoje i moje srce.
Kada Isus otvori svoje oči i krene svijetom,
stope Badnje večeri zacijelo će slijediti.

Djeca sve znaju, kliču vani od radosti,
badnjaci su već uneseni, i slama, i žito.
Ma nije važno što grad lijeno spava,
probudit će se on, provrit će u njemu pjesma,
nu, kada se slavlje prelije u sadašnjost,
hoće li ostati mir, poštovanje i saznanje?

Prijateljima pišem čestitku, ima ih mnogo,
najradije bih ostao šuteći, večer je ova krasna,
želio bih da me ne traže, ne zovu, ne spominju,
dok ne budem kao ova večer, kao ova djeca,
tada bismo svijet promijenili, tužne utješili.

Badnja je večer, sat na tornju otkucava,
čujem ga kao svoje misli u nevolji,
dijete drži majku za skut haljine i smiješi se,
još malo i ponoćka će, ostavljam nemirna slova,
s neba Isus pruža ruku i nešto toplo zbori.

POKRAJNJI OLTAR

Kada svratim u rodnu crkvu,
zaustavim se kraj pokrajnjeg oltara,
tu sam nekada s ocem slušao Riječ,
bolje reći, učio križati se i mirovati
ne zavideći onim u klupama
jer meni je uz oca tako bilo dobro.

Prohujale su godine poput misli,
oca više nema, ni pokrajnjeg oltara,
ostale su slike u dubinama duše,
glas nekih drugih, pitomijih vremena.

Skupilo se mnogo toga u životnoj prtljazi,
ne će pomoći prisjećanje i uzdasi,
uz oltar treba u tišini ponizno sjesti,
skupiti misli i odlučno krenuti.

Privlači taj pokrajnji oltar u dnu srca,
svake minute, dana i godine.

SIJEDI PRAMEN KOSE

Zamišljeno ulicom idem,
iznenada u očima mi bljesnu
sijedi pramen kose,
o, Bože, je li to ona?!

Godine cure,
poput kapi kiše niz staklo,
otišla si tog sparnog dana,
dok sam ja žurio za poslima.

Tek sada razumijem tvoje pitanje:
– Što će biti od tebe, sinko?
Ti si gledala moj nemir,
ja sam gledao svoj svijet,
i razumjeli se nismo.

Kad bi se vratila,
znao bih ti reći nešto o sebi,
u grad te na kolače povesti,
smijali bismo se zajedno,
bili bi to drukčiji dani.

Znam, sijedi pramen kose
odlepršao je u vječnost.

Zabacujem izočno kaput,
djeca se igraju na pločniku,
koraci me nekamo odvođe.

OBLIK RIJEČI

Kada bih negdje gradio kuću,
trudio bih se da to bude uz more,
tamo su najljepši zalazi sunca,
najdulje šetnje i najmirisniji okoliš.
Po danu bih pecao ribu iz čamca,
a po noći pisao za nekoga pjesme.

Kada bih negdje gradio kuću,
u vrtu bih odmah zasadio maslinu,
bila bi znamen prošlih vremena,
svjedočila onima što hrpimice dolaze,
učila ih da život ide polagano,
važno je samo slijediti mu tok,
sve je ostalo prolaznost i prah.

Kada bih negdje gradio kuću,
obavezno bih zasadio dunju,
najsličniju onoj iz mojih snova.
Mirisala bi mi u mrzlim danima,
pričala tople priče i smijala se,
bila bi to vremena za spomenar,
vremena poput zanimljiva mozaika.

Ali ja nigdje ne gradim kuću,
tek ispisujem stihove i sanjarim,
dnevni me događaji bude i ja odlazim,
ostaje riječ u obliku hrskavog kruha,
oni koji su gladni mogu birati,
ja sam svoje konačno učinio,
ja sam svoju toplu kuću sagradio.

IZVOR

Valjda ponekada sanjam, ali ja to ne znam,
 nije ni tako važno, barem ne danas,
 stvarnost je moja lijepim obojena bojama
 iako nešto posebno za to zaslužan nisam.
 Bog me htio obdariti, ja htio primiti dar,
 godine prolaze, uvijek je sve tako lijepo,
 osjećaš da izvor živi i voda žubori.

Ne, nisu nestali loši dani ni lutanja,
 oni poput lopova u potaji i dalje čekaju,
 shvatio sam samo da imam oslonac –
 blag odraz lica u zrcalu koje nije briga.
 Stoga mi je svejedno što vrijeme prolazi.
 Ako starim, ne znači da sam nesretniji,
 zapravo, imam još jedan darovan dan.

Dogodit će se da će život prekinuti san,
 tek će nešto krhko ostati među prstima
 da bi se polako topilo kao snijeg u proljeće.
 A tamo gore na nebesima bit će drukčije:
 čisto razumijevanje prštat će nježno okolo,
 poput izvora u neizrecivoj bliskosti i ljepoti.

JESEN JE UŠLA U MOJU SOBU

Po jeseni mirišu dani,
osjećam ih pod prstima, pucketaju...
Je li to vatra na ognjištu, bakini orasi –
ili to moje srce doziva blizinu?
Tko zna, možda to znaju samo dva lista –
prije nekoliko dana dolutali su u moju sobu,
nisam ih skupio i bacio, bili su mi prijatelji,
dok je vani bilo hladno, a drugi daleko.

Vranac silovito juri livadom,
prkosan u svojoj slobodi, u svojoj snazi.
Koje je godišnje doba, odakle mi ova slika,
negdje sam je zacijelo na proputovanju pokupio,
staviti ću je na zid neka blješti kao svjetlo u noći,
nije važno što je nitko drugi prepoznati ne će.
Vranac silovito juri livadom, dječak jaše,
razdragano maše rukom i nestaju na obzorju.

Momci pjevaju, svatovi su u mjestu,
njih dvoje zjenicama upijaju budućnost.
Netko je pokucao na moja vrata,
pričao je o poslu, gledao sam ga izočno,
pišem pjesmu i nije me briga ni za što,
uvijek će biti vremena za teške ozbiljnosti,
a malo za jednostavnost i ljepotu.

Ima ljudi koji nerazumno žive, znam to dobro:
Jeste li i vi već shvatili, jeste li jedni od njih?
Oprostite ako sam vas uvrijedio, možda teško,
znam ja nerazuman biti, nisam nikakav stroj,
ali idem naprijed, uporno tražim i dobro znam:
po jeseni mirišu dani, dani tvoji i moji.

PODVLAČIM CRTU

Čudno, sve strasnije grizem u život,
a njega sve manje ima i obojica to znamo,
tako bi bilo lijepo sresti se, kavu ispiti,
možda bi tada drukčiji razgovor potekao.
Okani se žurbe, predahni malo, šapće mi,
nije da ja to ne bih, ali kada, dragi moj,
obveze pritišću, vrijeme je novac, sve curi.

Posljednje vijesti kažu da je tajfun prošao,
stotinu pedeset sedam mrtvih iza sebe ostavi,
ranjenih, ne samo u tijelu, tko zna koliko.
A onda i ovo: u drvo su se snažno zabili,
oboje na pragu života i strasno su se voljeli,
iza ostaše svijeće, spomen i pužuci zaborav.
Što, dakle, da kažem dok cvrčci vani cvrče?

Preda mnom knjige i darovana lutka,
vani obnavljaju kuću za naraštaje nove,
gledam svoj život i podvlačim crtu.
Tu sam gadno griješio, tu, pak, oni,
svejedno je sada, umivam se i idem dalje,
a prijelaz je, vidiš li, sve bliže i bliže,
pričekaj, Bože, samo da poravnam kosu.

O VREMENU

Nismo jedinke izgubljene u svemiru,
smisao je naš opipljiv, na dohvat ruke,
zbog toga treba držati otvorene oči,
ne bojati se nečijih strašila na putu.

Da, za sve treba imati vremena
pa i za ispisati ovu pjesmu u proljetnu večer,
isto tako za djecu, za ljubav, za prijateljstvo.
Proganja me sve to uporno ovih dana
i sav drhtim, pruće sam na pobjesnjelu vjetru.
Obveze, što su one, ma ništa više od ropskih spona,
treba ih odlučno raskinuti i na njih zaboraviti.

Dolaze bolja vremena, čitam na licima prolaznika,
dok unutra kriju tugu, nezaposlenost, tjeskobu.
Odlaze svojim putevima, koraci im dugo odzvanjanju.
Imam li vremena za njih, nade u očima?

Jedanput ćemo, ipak, imati vremena za sve,
danas se krećemo u suprotnostima,
svoj odgovor lijepim na propupalo stablo,
prelazim ulicu, škripa kočnica, trubljenje i psovka.

ADRESAR

Gledam svijet oko sebe kroz prste lijeve ruke,
desnom, naime, pišem, krčim put prema slobodi.
Prsti mi mogu biti rešetke ili okviri prozora,
ovisno o tome kako sve ovo doživljavam,
i to je ono što me sada muči, što se pitam.
Htio bih da mi netko šapne odgovor, dokonča stvar,
ali je samo kasno jesenje popodne i lišće polako otpada,
zvoni Anđeo Gospodnji i djeca se vraćaju iz škole.

Na ručnom računalu prebirem po stotinama adresa,
neke označavaju prijatelje, druge poznanike, treće...,
mrtve su ako im ne udahnem dušu kucajem na vrata.
Izdvojiti ću prijatelje, one najvjernije, moram to učiniti,
sjest ćemo ponovno zajedno kao nekada i priča se doticati,
vrijeme curi kao pijesak pustinjom i treba ga zaustaviti.

Prijatelji, vaš sam, nisam odlutao, tu sam, stižem,
s vama želim gaziti tvrdim zemaljskim stazama,
niste samo broj u mom adresaru, puče za spas,
vi ste duboki dio mene, misli moje duše,
nazočnost koja se sa mnom u vječnost prelijeva.

SJEĆANJE

Daleko su nebeske visine, dalje od vjetra,
put im ide kroz zemaljske staze i bogaze,
samo ga hrabri slijede, oni meka srca.
Ne ću reći da sam i ja hrabar, ali idem,
pršti kamenje pod nogama, i tuče,
ma nije to važno, bogatstvo je na obzorju.
Ne znam hoću li tamo stići prije tebe,
najbolje bi bilo zajedno, ruku pod ruku,
ali ne određujem ja to, ja samo idem.
Bilo kako bilo, ostat će sjećanje,
kao medenjak nekada blagdanom
u krhkoj dječaćkoj nevinoj ruci,
meni, tebi, njima, valjda nekome hoće,
a onda će se ugasiti jednoga dana,
poput zvijezde u toplu ljetnu večer.

ŠKRINJA

Dosta uspomena imam,
životu se nisam sklanjao s puta,
ali tek neke od njih svojim držim,
nježno ih čuvam i još nježnije gledam,
dok su časi tako razlomljeni,
a šesir se na tvrdoj klima glavi.

Jedna ih beduinska škrinja skriva,
tamo iz onih mladenačkih dana,
donosi miris pustinje, hoda i saznanja,
a pri ruci mi je i nestvarna jedna,
računalno čudo, oblak, misao i vrijeme.

Ne pitajte gdje su, kako ih krijem,
možete li ih vidjeti i dodirnuti,
ni ja ne znam odgovore prave,
radije pridonesite nešto u njih –
ja, evo, ovu svoju pjesmu stavljam.

ŽIVOTOPIS



Miljenko Stojić suvremeni je hrvatski književnik, novinar i teolog. Rođen 1. lipnja 1960. u Dragićini kod Međugorja. Pohađa Franjevačku klasičnu gimnaziju u Visokom, studij filozofije i teologije u Zagrebu, Sarajevu i Jeruzalemu te magistrira kršćansku duhovnost u Rimu.

Djeluje kao župni vikar, odgojitelj bogoslova i sjemeništara, voditelj mladih, vojni dušobrižnik u Domovinskom ratu, tajnik Hercegovačke franjevačke provincije. Godine 1993. utemeljuje Informativni centar »Mir« Međugorje i 1997. Radiopostaju »Mir« Međugorje te kao ravnatelj i predsjednik Upravnog vijeća dugo ih razvija (do 2005.); idejni je začetnik HIK-a '04 te HIZ-a u BiH, pokreće i vodi agenciju MIRIAM. Vicepostulator je Postupka mučeništva »Fra Leo Petrović i 65 subrača«.

Piše pjesme, oglede, djela za djecu, kratke priče, aforizme, književnu kritiku, stručne i novinarske članke, uređuje knjige te prevodi. Zastupljen je u različitim antologijama, a uvršten je i u čitanke i lektiru hrvatskog naroda u BiH. Prevođen je na više jezika. Nagrađivan.

Član je različitih udruga: DHK, DHK HB-a, dopredsjednik HIZ-a u BiH.

Suraduje u različitim javnim glasilima.

Pokreće i samostalno radi web stranice (www.medjugorje.hr; www.miljenko.info; www.franjevci.info; www.hik04.info; www.hizbih.info; www.pobijeni.info).

Živi i djeluje na Humcu te u Zagrebu. Opširnije o njegovu životu i radu može se doznati na stranicama www.miljenko.info.

Djela

ZBIRKE PJESAMA: *Unatoč svemu* (Naša ognjišta, Tomislavgrad, 1994.); *Pjesma blizini* (Ceres, Zagreb, 1995.); *Kaplja* (Ziral, Mostar – Zagreb, 1997.); *Sirovi blues* (Ziral, Mostar – Zagreb, 2001.); *Golgote glas* (DHK HB – Matica hrvatska, Mostar – Čitluk, 2002.); *Dobro jutro, kolonijo* (DHK HB – Dan, Mostar – Zagreb, 2006.); *Stopama mira* (ICMM – Naklada K. Krešimir, Međugorje – Zagreb, 2009.)

Izabrane: Prijatelji (Naklada Jurčić, Zagreb, 2000.)

KRATKE PRIČE: *Ne dirajte bijelog labuda* (FRAM-ZIRAL – Naklada K. Krešimir, Mostar – Zagreb, 2005.)

OGLEDI: *Ta vremena* (K. Krešimir, Zagreb, 1995.); *Paljenje svijeće* (ICMM, Međugorje, 1998.); *Raspretavanje vatre* (ICMM, Međugorje, 2001.); *Rijeka* (ICMM, Međugorje, 2002.)

SLIKOVNICE: *Čudesni dani; Moj molitvenik; Priča o Suzani; Kraljica Mira* (Miljenko Stojić – Krešimir Šego, *Anđeli moji*, ICMM, Međugorje, 1999.); *Ivan pod križem* (ICMM – Cvitak, Međugorje, 2001.)

ROMANI: *Računalko* (DHK HB – FRAM-ZIRAL – Dan, Mostar – Zagreb, 2007.)

KRITIKA: *Riječ po riječ* (Naklada DHK HB – Dan, Mostar – Zagreb, 2007.)

PRIJEVODI: *Sa svetom Klarom* (Vijeće franjevačkih zajednica, Zagreb, 1993.); *S onu stranu side* (Cenacolo, Saluzzo, 1999.); *Razgovori svetaca na Trgu sv. Petra* (Ziral, Mostar – Zagreb, 2001.)

MULTIMEDIJA: *Svetište Kraljice Mira* (ICMM, Međugorje, 2000.)

KAZALO

Vrijeme zri

O vremenu i ljudima	7
Sat	8
U zagrebu oko pola dvanaest, u mjesecu studenom 2006.	9
Usud	11
Oni su otišli	13
U suton sjene	14
Opasnost	15
Magle	16
Prkos	17
Prolazim	18
Suza	19
Ime pjesme	20

Tvojom i mojom ulicom

Ujaci	23
Oči	25
Revolucionari	26
Bilonjuša	27
Sudišće	28
Na radimlji, ovih godina	29
Voljeli smo	30
Dugo	31
Dobra večer	32
Žao mi pjesnika	33
Oni prolaze	34
Nemoj, bože...	35

Sutra je ponovno dan

Ako ovom olovkom mogu...	39
Zidar	40
Neka, neka	41
Ta i bilo je već davno vrijeme	42
Dolazak tih, priča duga	43
U zadnje vrijeme	44

Slika broda	45
Putujem	46
Naša pjesma	47
Noćas je, kažu, nova godina	48
Materina rič	49
Hodočasnik	50
Vino na stolu	51
Nas troje	52
 Je li to ona	
Uzmi olovku, Bože	55
Isprika za došašće	56
Badnja večer	57
Pokrajnji oltar	58
Sijedi pramen kose	59
Oblik riječi	60
Izvor	61
Jesen je ušla u moju sobu	62
Podvlačim crtu	63
O vremenu	64
Adresar	65
Sjećanje	66
Škrinja	67
 Životopis	 69

Nakladnici

Naklada DHK HB

Trg hrvatskih velikana bb

88 000 Mostar

tel./faks: (036) 324-432

e-adresa: info@dhkhhb.org

internet: www.dhkhhb.org

Naklada K. Krešimir

Vatrogasna 15

10000 Zagreb

tel./faks: (01) 37-50-468

e-adresa: k.kresimir@zg.t-com.hr

internet: www.nakladakkresimir.hr

Za nakladnike

Marina Kljajo-Radić

Marica Kordić

Oblikovanje i računalni slog

Miroslav Šego

Tiskano u Mostaru mjeseca travnja 2010.

Tisak

Fram-Ziral, Mostar

HVALA LIJEP

Tekst promidžbenih poruka nije lektoriran.



88260 ČITLUK, Tromeda bb

tel/fax: (036) 650 052

mob: 063 327 297

e-mail: delta.security@tel.net.ba

www.deltasecurity.ba

d.o.o. Agencija za zaštitu ljudi i imovine

TJELESNA ZAŠTITA:

Zaštita osoba i objekata, usluge osiguranja vrijednosti u prijevozu, prijevoz i pratnja novca, usluge recepcionara, portira i čuvara.

TEHNIČKA ZAŠTITA:

Protuprovalna i protuprepadna zaštita, vatrododjava, video nadzor, kontrola pristupa i radnog vremena, i nadzorni centar i intervencija - 24 sata.

G.P. "BUMAT"

**Ako nešto želite graditi,
samo nas nazovite**

TREBIŽAT - ČAPLJINA

GSM: +387 63 357 266

TEL/FAX: +387 36 650 767



**PANSION
Pelegrino**

PERKAN OSTOJIĆ

Tel.: +387 36 651-660
651-593

Fax.: +387 36 650-592

Mob.: +387 63 360-697

Međugorje-Bijakovici, BiH
E-mail: perkan.ostojic@tel.net.ba
Web: www.pansionpelegrino.com

List za cure i dečke

ŠKOLARAC

Knjiga pjesama *Kapaju sjene* posve je na tragu dosadašnjih Stojićevih pjesničkih knjiga. No jedno je od njih ipak razlikuje: pjesnik otvorenije progovara o našoj suvremenosti, zbilji koja donosi tolika pitanja. Premda smo zaogrnuti sjenama, Stojić iz pjesme u pjesmu traži svjetlije trenutke, događaje i misli.



Naklada DHK HB

73

63. Mate Grbavac
Žedni putnik
64. Ana Kljajo
Očev grozd
65. Silvestar Ištuk
Kradljivci vrlina
66. Petar Milić Periša
Otajstva slobode
67. Ante Matić
Kamena knjiga
68. Anto Marinčić
Kad ćeš naučit?
69. Ljubo Krmek
Ibalo balo
70. Mijo Tokić
Sjaju li zvijezde
71. Tomislav Grgo Antičić
Lađari duša
72. Slavo Antin Bago
Od vire do lire

ISBN 978-9958-798-34-4



9

Cijena: 10 KM

04/10

ISBN 978-953-6853-46-5



9

Cijena: 40 Kn

04/10